

истокъ до заходъ. А іестественна ношь ю онаіа честь, въ коіж-то сльице-то ся нахожда подъ нашай-тъ небосклонъ отъ какъ зайде додѣ истече.

Нъ іестественныи-тъ день, какъ-то знаіжть читатели-ти не ю всѣкогы равенъ а то расте кога сльице-то повръне отъ зимно-то сълицестоіание къмъ лѣтно-то, то умалява кога сльице-то отъ лѣтно-то сълицестоіание пакъ ся възвръне къмъ зимно-то, а на колко-то расте или умалява день-тъ на толкова умалява или расте ношь-та за това ни ю диний-тъ ни друга-та немогутъ да бѫдуть мѣра за времѧ-то, защо-то какъ-то видѣхъ мы мѣра трѣбѣ да бѫде равна и постоіания, законодатели-ты приели сж за день сумма-та на іестественнии-тъ день и на іестественж-тж ношь коіа-то не ся измѣня защо-то земіа-та всѣкогы равно времѧ иска за да ся обѣрне па врътенено-то си и тжіж суммж на день-тъ и на ношь-тж наричѣйтъ гражданскій день—сутки (денонощиє тѣ рѣчуктовъ.)

Начяло-то на гражданскій-тъ день може да ся почене и отъ какъ истиче сльице-то и отъ какъ зайде и отъ какъ преполови течению-то си, все ю едно. И всѣкій юединъ народъ споредъ воліж-тж си ю избиралъ начяло-то. Въ старо времѧ Бавилонянѣ — и Персиане почевали сж день-тъ отъ какъ истече сльице-то така сѫщо броіжть день-тъ и сегашни-ти Грьци, другы народи напр. Іудеи, Аѳиняне, Германци и Галлы въ старо времѧ, Арабы, Италианци още и до днесь почноватъ отъ какъ